

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118728832/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

stod paa en saadan Fod med hende, at hun gærne modtog en Buket af mig. Eller jeg laa paa en stejl Skrænt og hørte Grancrne suse over mig, og det faldt mig ind: hvis jeg nu var Digter, saa vilde jeg vist i dette Øjeblik blive inspireret til et Digt, som kunde vække hendes Beundring, og hvori jeg ogsaa kunde lade mine Følelser komme til Orde. Jeg fandt endogsaa paa et Indhold: hun var en Gaade, som jeg bestandig maatte gruble over; og „det bares mig for“ — dette Udtryk fandt jeg særdeles poetisk — at hvis jeg kunde finde Løsnings-Ordet, saa vilde det ogsaa være det, der „hævede Livets Skat“. Jeg kunde imidlertid ikke faa Ordene til at rime, end sige da, at de skulde danne nogen Art rhythmisk Forbindelse.

Da jeg kom tilbage til Rathen, var det temmelig mørkt. En smal Maanestrimmel skimtedes kun dunkelt lige over Bakken, paa hvilken Villaen laa. Mellem Havbuskene og i Krattet ved Bakken sværmede Ildfluerne. Støifærdig svævede de smaa Gnister hid og did, steg og dalede, som om det var bitte Lamper, der blev baarne af usynlige Alfer; undertiden lyste enkelte Blade af en Busk op omkring én, der var helt skjult; af og til fløj én saa højt, at man så den op imod Himlen som en

Stjerne, der bevægede sig. Andre Stjærner viste sig heller ikke; det var atter blevet lummert og stille. —

Ogsaa de foregaaende Aftener havde jeg nydt dette forunderlige ætheriske Fænomen af Natur-Erotikken, og det var vel ikke blot, fordi det var rigest denne Gang, at det nu betog mig paa en ganske anden Maade og satte mig i en ubeskrivelig Stemning. Og ærlig talt, hvad har det at betyde med disse evige Analysen af Stemninger, som moderne Forfattere føle sig forpligtede til at diske op med? Som om Nogen f. Ex. kunde gøre sig en Forestilling om Vand, fordi han fik at vide, at det bestod af Ilt og Brint i et Forhold af en til to, om han saa nok saa godt kendte haade Ilt og Brint! det maatte da være Vor-Herre selv, og saa havde han vel *eo ipso* skabt Vandet, saa det takker Pøkker ham for. Kun saa meget kan jeg sige, at jeg havde Hjærtbanken, mens jeg steg op ad Bakken og hyppig standsede for at se ned over Dalen, hvor de smaa Lyspunkter bevægede sig imellem hverandre; enkelte Steder lyste ogsaa Løvrammen om en lille blank Rude, og rundt om mere fornem end saa Blikket de stejle Klippemasser, der alle syntes at være lige nær.